

DOCTORUL: — Ai să vezi! Îndată ai să te simți... ușurat!

Cik Damadian

Desen de Cik Damadian

U R Z I C A

ANUL IX ★ Nr. 15 (186) ★ 31 AUGUST 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

Păturică a plecat în concediu

Prea stimatul nostru coleg Păturică a plecat ieri în concediu. Amabil, politicos și bălat cu o creștere aleasă, așa cum s-a arătat el întotdeauna, Păturică a colindat, din birou în birou, și și-a luat rămas bun de la toată lumea.

Mai întâi a pătruns în biroul directoriei, și acolo, cu un zimbet larg pe buze, a întâlnit mina directorului, urindu-l din tot sufletul să rămână cu bine. Când directorul i-a spus: „Care va să zică pleci în concediu?”, Păturică a desfăcut brațele, a ridicat din umeri, și a rostit: „Plec, ce să fac?”, cu un asemenea ton de parcă ar fi spus că, dacă nu l-ar fi obligat Codul Muncii, el ar fi rămas bucuros pe poziție. Apoi a mai adăugat: „Și o să stau trei săptămâni, tovarășe director!” Iar din această frază oricine ar fi putut să înțeleagă că Păturică își dă seama ce greu o să-i fie directorului fără aportul lui și că e îngrijorat de felul cum va decurge munca în perioada acestor trei săptămâni. Dar directorul, părînd a nu-și da seama de pericolul în care rămîne, i-a urât lui Păturică „concediu plăcut” și Păturică a ieșit.

A clocănit apoi la ușa directorului-adjunct, cărula i-a amintit să aibă grijă de chestiunea materiilor-prime, care nu e încă rezolvată, apoi i-a liniștit: „Nu fiți îngrijorat, trei săptămâni trec repede!”, deși directorul-adjunct nu manifestase chiar o stare de completă demobilizare la aflarea vestii că Păturică pleacă în concediu.

Păturică a intrat apoi la contabilul-șef, la muncă și salarii și, în sfîrșit, la noi, adică în biroul lui. „Plec, tovarăși”, a rostit el cu o asemenea durere că îl pierdem, încît pe unul dintre noi i-au podidit lacrimile, alții au ieșit din birou, incapabili să reziste la scenă, iar cei mai tari i-am întâlnit miștile. Izbutise Păturică să adune atîtea mișni întinse în jurul lui, încît dacă cineva din afară ar fi intrat atunci la noi, nici o clipă n-ar fi crezut că Păturică pleacă pentru trei săptămîni să bea apă la Căciulata, ci ar fi băgat mina în foc că personajul care strînge atîtea mișni, într-o asemenea atmosferă sîrbătorească, pleacă la Cannes unde a fost chemat să-și ridice medalie de aur pentru ultimele sale creații în materie de cinema-tografie.

În sfîrșit, Păturică a dat mina și cu corpul de dactilografe, a transmis salutări curierilor care se aflau în acel moment pe teren, a strîns mina tovarășește băiatului de la lift, și, de la fereastra tramvaiului care trece prin fața birourilor noastre, ne-a făcut semne cu o batistă mare, albă, pînă nu s-a mai văzut.

A doua zi, scaunul gol din fața biroului lui Păturică ne privea

parcă trist, ca un cîine rămas fără stăpîn. Și noi simțeam cu toții că ne lipsește. Amintirea lui Păturică era încă vie în sufletele noastre, cînd ușa s-a deschis și un om de serviciu ne-a anunțat că tovarășul director cere tabelul cu materiile-prime aprobat de ministru. Ne-am uitat toți unul la altul, apoi toate privirile s-au îndreptat spre scaunul gol al lui Păturică și, în sfîrșit, iar ne-am uitat unul la altul și am rostit toți într-un glas:

- Nu îl lăsat ție?

Ne-am privit o clipă, apoi am ridicat toți din umeri, rostind în cor:

- Nu!

Pentru că plecase fără să dea nimănui tabelul cu pricina.

Am dat telefon acasă la Păturică, dar nu ne-a răspuns nimeni. Am chemat atunci portarul care, cu un șperaciu, a deschis sertarele lui Păturică. Dar tabelul năcăteri. Exact în clipa cînd ne gîndeam ce să-i spunem tovarășului director, care aștepta tabelul intrucît urma să ridicăm materialele, a venit cineva de la contabilitate să întrebe cui a lăsat Păturică situația de vînzări pe luna în curs. Și corul nostru s-a auzit din nou, ca la comandă:

- Cui a lăsat Păturică situația de vînzări pe luna în curs?

Și iar a venit răspunsul pe șase voci:

- Mie, nu!

Am tăbărit din nou pe sertarul lui Păturică, dar nici urmă de situația vînzărilor pe luna în curs.

În clipa aceea amintirea lui Păturică era mai vie ca oricînd în sufletele noastre, intrucît acum simțeam că ne lipsește Păturică, tabelul de materii-prime și situația vînzărilor. Ne-au apărut, și de data asta, lacrimi în ochi, dar ele nu erau acum pentru Păturică, ci pentru noi, intrucît curierul aștepta la ușă tabelul pe care directorul îl aștepta în biroul lui.

Și în momentul cînd din mijlocul nostru se lansau tot felul de supoziții în legătură cu locul unde ar fi putut Păturică să lase cele două lucrări, a apărut cineva de la magazie care ne-a cerut bonurile de livrări pe luna în curs, ce-i fuseseră date lui Păturică pentru verificare.

Pentru a treia oară sertarul a rezistat atacului nostru furibund, fără însă să cedeze nici o fărîmă de bon, sau ceva asemănător cu o asemenea hirtiuță.

Și chiar atunci, ne-a chemat la el directorul care ne-a cerut, pe un ton ce aducea cu un buletin meteorologic prevestitor de furtună pe următoarele treizeci de zile, să găsim noi lucrările, ori pe Păturică.

Împ de două zile toate telefoanele întreprinderii au fost în legătură cu stațiunea Căciulata, și pe întreaga Vale a Oltului se căuta un individ mic, gras, cu părul tuns scurt și care răspunde la numele de Păturică. În acest interval ne-au fost semnalati, pe minunata Vale a Oltului, paisprezece indivizi mărunți, rotofel și cu părul tuns scurt, dar nici unul din ei n-a binevoit să răspundă la numele solicitat de noi.

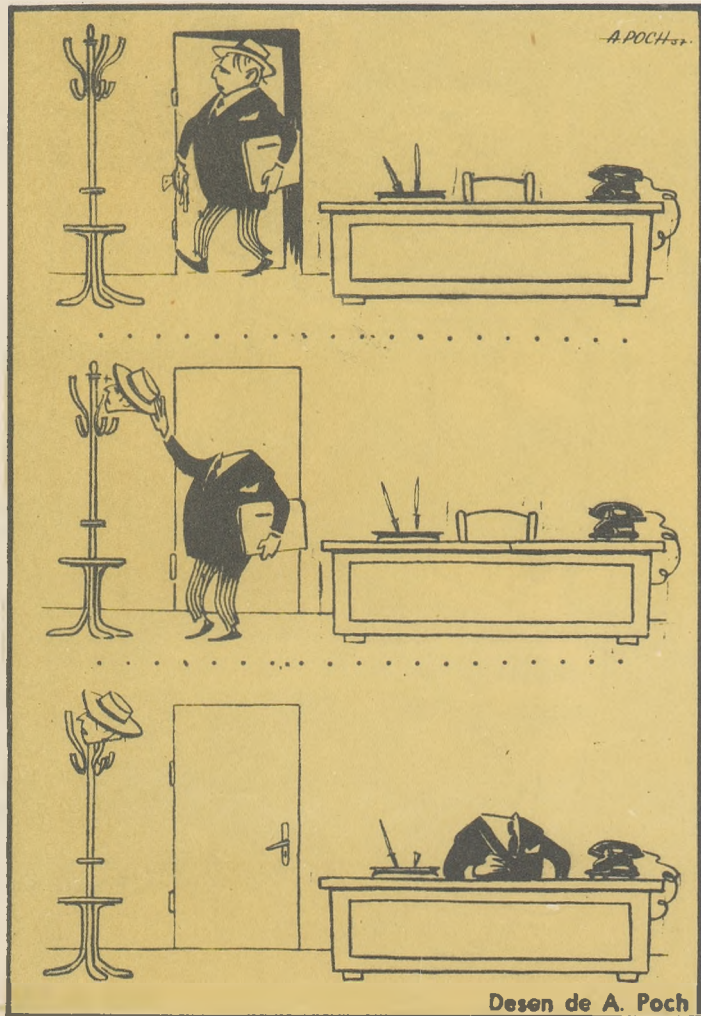
După trei zile, situația atmosferică în întreprindere devenise prielnică pentru grindină, intrucît directorul nostru primise de la ministru niște telefoane în care se punea intens problema lichidării birocrăției în întreprinderea noastră. De asemenea, fabrica la care urma să achiziționăm materiile-prime ne sfătuiă ca, pe viitor, înainte de a-i incurca pe alții, întii să ne descurcăm noi, iar inventarul la magazie, dat fiind lipsa bonurilor de livrări, se făcuse după ureche, și ieșise așa cum lese uvertura din „Silvia” cîntată de o formație în care toți muzicanții, neavînd notele în față, se bazează exclusiv pe urechile lor.

După patru zile, în birourile întreprinderii noastre domnea o liniște de mormînt, iar directorul arăta tras la față avea cearcăne la ochi și obrazul i se infățișa într-o culoare stacojie, care mergea vîzînd cu ochii, spre violet. Aceasta, în urma faptului că la o consfătuire ce avea să aibă loc la ministru, întreprinderea noastră, în frunte cu tovarășul director, urma să fie dată drept exemplul cel mai elocvent în materie de birocratism, neglijență în muncă, delăsare, comoditate, haos, harababură și nepricepere.

Pe chestia asta s-au perindat la noi, în aceste zile, sumedenie de gazetari, care veneau ca albinele la miere și plecau cu proviziile serioase pentru diverse pagini, intitulată sugestiv „Articul”, „Cu acul”, „Ghîmpele”, „În virf de spadă”, „Pe ei” (adică pe noi), „La colț”, „Hai să ridem” (nu noi să ridem), „Cu lupa”, „Cu binoculul”, „La reflector”, ceea ce ne-a provocat o asemenea popularitate, încît veneam la birou cu tramvaiul de ora cîinci dimineața și plecam acasă pe străzi lăturalnice, ca să nu ne întîlnim cu prietenii sau cunoscuții care ne salutau cu un zimbet semnificativ pe buze.

În a șasea zi, directorul ne-a chemat în biroul lui, unde am pornit la o analiză serioasă a situației în care ne aflam, și în legătură cu aceasta numele lui Păturică fusese pomenit foarte des, atît de noi, cit mai ales de director, care avea acum caricatura prezentă în diverse colțuri vesele, satirico-umoristice ale instituției.

Și tocmai în momentul cînd, în ședință, se produsese o tăcere tristă, aducînd parcă cu un moment de reculegere în amintirea bunel reputații pe care o avusesem și care acum se pierduse în neant, ușa s-a deschis și un om de serviciu, cu un maldăr de cărți poștale, ne-a împărțit la fiecare, bineînțeles și directorului, cîte una. Erau niște ilustrate din Slănic. Iar directorul, cu glasul sufocat, a dat citire rîndurilor scrise pe verso, rînduri pe care le citeam fiecare pe ilustratele noastre: „Vă doresc succese în muncă. Al vostru, Păturică”.

- Și acum să mă apuc de lucru...

de FLORIN IORDĂCHESCU

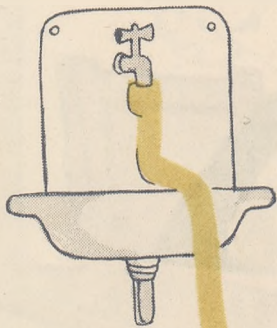
De mult, cînd purecul se potcovea,
Nici o găină nu cotcodăcea
Să-și evidentieze fapta ei;
Cotcodăciul e un obicei
Ce fost-a de găină adoptat
Dintr-un motiu perfect justificat.
Povestea următoare e dovadă
Și s-a-ntîmplat, de mult, într-o ogradă,
Pornită de la oul din cuiabar.
Intîi și-ntîi stîmabilul măgar
A spus că numai datorită lui
Din oul ăsta va ieși un pui,
Că el a fost acel care-a cărat
Tot calcarul din care a mîncat
Găina ca să poată face ou;
Deci el este-al ouatului erou.
Gripei i-a replicat atunci: „Ham! Ham!
Intregul merit numai el îl am,
Că eu l-am prins de coadă pe vulpoi
Cînd a venit deunăzi pe la noi
S-o fure pe găină din cotel.
Drept care, dacă nu eram isteț
Adio ouă; cine mai oua?”
„Pardon, eu nu sînt de părerea ta,
Sări motanul, eu aș fi putut
Să o mînc de pui; dar n-am făcut
Ceva ce intră-n obiceiul meu!
Deci autorul oului sînt eu”.
Ba și purcelul l-a revendicat,
Că el a fost acel care-a rîmat
Ograda-n lung și-n lat în scopul ca
Să aibă găinușa ce mîncă.
A stat găina mult și s-a gîndit
Cum caută să tragă toți profit
Creînd, voit, în lume un eres
Cum că în al ouatului proces,
Concretizat prin oul din cuiabar,
Ea are-un rol cu totul secundar.
Și-atunci ideea strașnică-i veni
Ca să înceapă a cotcodăci,
Să trîmbițeze-n lume fapta ei.

Ar trebui să-nvețe toți acet
Ce-au inventat sau inovat ceva
Că ar fi bine - recte, n-ar strica -
Să dea de veste-n lume tot ce fac
Strigînd ca și găina „Cotcodac”
Și-mpiedicînd la ale lor invenții
Să vină și măgarul cu pretenții.

PEȚITORII : — Nu te vrea și pace! Zice că are nevoie de un bărbat cu cel puțin 300 zile-muncă pe an și nu de unul cu 80...

Desen de V. Crivăț

A. Adrian - 17

POVESTE FĂRĂ CUVINTE...

Desen de Adrian Dragomirescu

Altitudine și atitudine

La Iași, străzile centrale au fost de curind repavate. Acu', se știe că o femeie nu tre-
bute atinsă nici măcar cu o floare. Pavajele
lașului nu sînt femei. Probabil însă că, prin
analogia frumuseții și prospețimii ambelor
categorii, sfatul popular (oraș) nu atinge
pavajele... nici măcar cu o mătură.

Dar nu de pavaje intenționam să vorbim.
La Iași sînt și grădini. De ce grădinile Ia-
șului se numesc „spații verzi” se va vedea
imediat. O grădină implică existența unui
oarecare număr de flori, arbori etc. Un
„spațiu verde”... e verde și cu burulent.
Nici buruienile nu le atinge sfatul popular
(oraș) măcar cu o floare. Ce analogie o fi
făcînd sfatul între o buruiiană și o femeie
se va vedea... după primirea unui răspuns
de la Iași.

Dar nici despre buruienile nu intenționam
să vorbim. La Iași, pe lângă „spații verzi”
sînt și „spații goale”. Mai puțin poetici,
ieșenii numesc „spațiile goale”... maidane!
Să vedem ce analogie s-ar putea face între
un maidan și o gură de aer curat?... Hm...
mmm... nici una! Iac-așa! Maidanele n-au
nici în clin nici în gunoale cu aerul curat.
Fără îndolală că de aceea studenții ieșeni
n-au fost de acord cu analogiile sfatului
popular și au hotărît să atingă... problema
cu sape, cazmale, greble etc., urmînd ca în
final s-o atingă și cu flori sau, altfel spus,
să prefacă terenurile virane în adevărate
grădini.

Iată-ne, deci, la subiect: tinerete, inițiativă,
entuziasm... și sfatul popular (oraș).

Adică... de o parte citeva sute de studenți
dispuși ca, prin muncă voluntară, să facă
ceea ce n-a făcut sfatul; de cealaltă parte
sfatul, dispus ca, prin birocrație suplimentară,
să pună bețe în roate inițiativei tineretului
ieșean. Urmarea a fost că... n-a urmat
nimic. Tov. Vasile Gheorghe, vice-
președintele sfatului popular (oraș) a fost
scos din orice altă muncă, anume ca să se
ocupe de infrumusețarea Iașului. Tov. Vasile
Gheorghe, deci, a chemat pe tov. ing. Ne-
gulescu, șeful secției de gospodărie comunală,
și l-a scos din orice altă muncă, anume ca
să sprijine inițiativa studenților. Tov. ing.
Negulescu l-a chemat pe tov. ing. Gabro-
venschi, de la serviciul tehnico-sanitar, tre-
cîndu-i sarcina entuziasmului. Tov. Gabro-
venschi a trecut entuziasmul paznicilor de
la Copou, iar paznicii, entuziasmați, au
sprijinit cu urale aparțința coloanelor de
studenți, veniți să prefacă cele 22 de mai-
dane în parcuri, solarii etc. Cum însă
efectul vibrator al uralelor nu și-a găsit
vreo aplicație în scormonirea pămîntului
și sădirea florilor și, iarăși, cum pentru
muncă îi trebuie nu numai elan ci și
unelte, maidanele au rămas insensibile și
posomorite, iar studenții s-au întors acasă,
sperînd că la o viitoare ieșire pe teren
delegații sfatului popular (oraș) să-și amin-
tească pentru ce au fost scoși din alte
munci.

După cum se vede, e o problemă de altitu-
dine și atitudine. Studenții au fost la mare
înălțime - oferindu-se să infrumusețeze ora-

șul - iar sfatul popular a fost... la mică înălțime
atunci cînd s-a oferit să strige pe toate
trei voci (V. Gheorghe, Negulescu și Ga-
brovenschi): „La anu'... și la mulți ani!”

...Așadar, la Iași se află statui celebre,
pavaje frumoase, studenți înimoși. Dar se
mai află la Iași și tramvate (mai puțin cele-
bre), pavaje (mai puțin frumoase) și anumite
buruienile... pardon, anumiți studenți... despre
a căror comportare vom relata imediat.

Mă rog, ce legătură poate fi între pavaj,
tramvai și student? Simplu: în loc să-și
măsoare timpul, studentul-buruiiană măsoară
pavajele, iar în tramvai, în loc să-și scoată
bilet, o ia la bătaie pe incasatoare.

Cam așa a fost cu Popescu Nicolae din
anul II Matematici, care urcîndu-se în tram-
vaul 1 și amator fiind să călătorească fără
bilet - ca de obicei - a dat următorul spec-
tacol:

Incasatoarea: Taxa, vă rog.

Popescu-Buruiiană: Zut!

Incasatoarea: Tovarășe, vă rog, taxa.

Popescu-Buruiiană: Scîrț!

Incasatoarea: Tovarășe, dacă nu scoateți
bilet, vă rog să coboriți! Eu fac act un
anumit serviciu: sînt pusă să incasez...

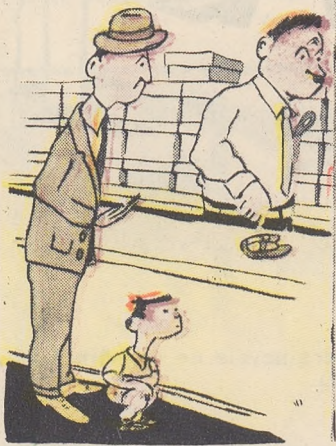
Popescu-Buruiiană (fără să aștepte sfîr-
șitul frazei): Jap! Poc! Pleosc! Trosc!

La miliție, admirabilul măsurător de pa-
vaje a declarat: „Pai fata spunea că e pusă
să incaseze. Așa că... a incasat-o!”

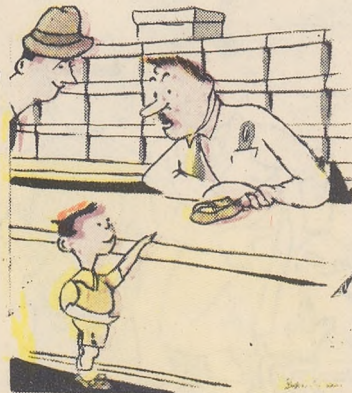
Partea nostimă e că, pînă la urmă, a „in-
casat-o” Popescu. De unde și observația:
deși la „matematici”, și-a greșit socoteliile.
Se mai întîmplă! Cînd altitudinea e mică,
iar atitudinea... de condamnat!

ȘTEFAN HORIA

Unii oinzători pretind că nu
au încălțăminte pe măsură

— Nu insista, tovarășe, tot
ce am e numai pentru copii!

— Asta vrea și tătici!

Desen de Domițian

Desen de H. Leru

Scriitorilor NICUȚĂ
TÂNASE și SILVIU
GEORGESCU, care au
scos recent un volum
de schițe în colaborare

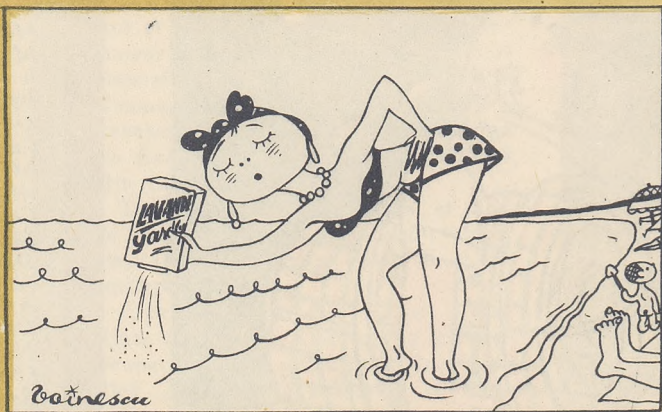
Caricatura de mai sus
Un amănunt subliniază:
Nicuță-i scriitor de oțr
Și Silviu-i scriitor de... bază!

Mircea Pavelescu

SEZONUL LA MARE

VĂZUT DE
GEORGE
VOINESCU

DISTINCTIE

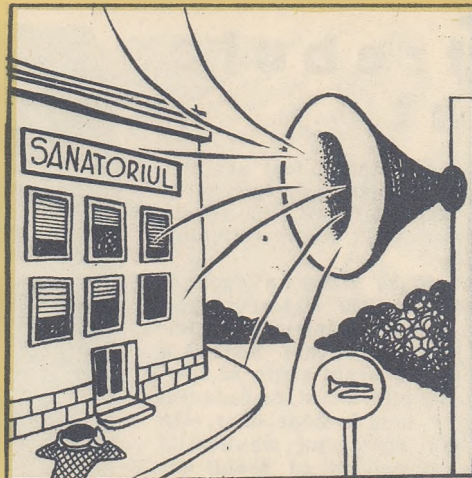

BĂI DE MARE

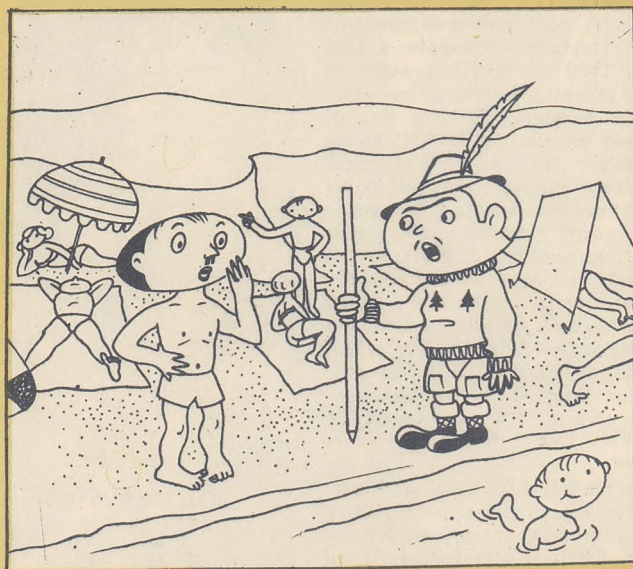

— Ionele... da-ntr-o zi să ne facem timp un ceas să vedem și noi plaja... c-or să ne-ntrebe p-acasă...

UNDEVA, PE LITORAL

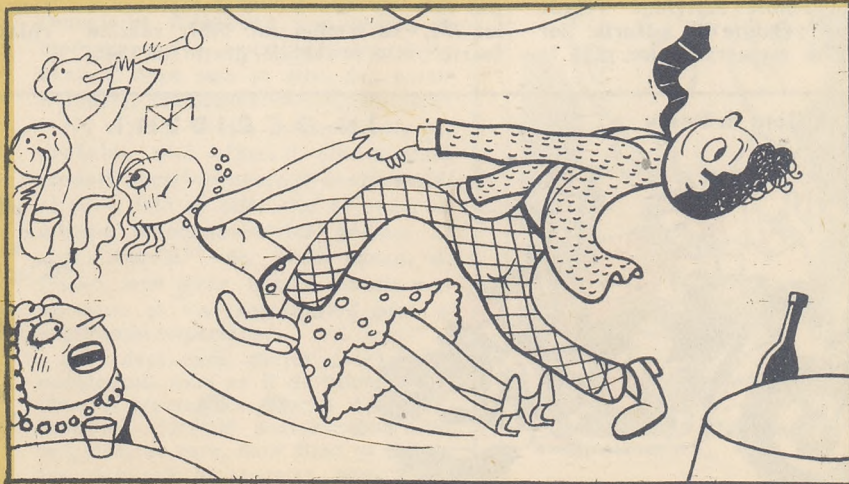
MEGAFONUL (cit il ține... stația): —
Și acum transmitem conferința:
„Linistea, una din condițiile odihnei!”

— Ce-i cu tine, Năică?
— Aveam bilet la munte, dar în gară m-a rugat tov. inginer-șef să facem schimb...

— Și-o lume proastă anul ăsta pe litoral, domnule Giony!.. Inchipuiește-ți: aseară, la căzinou, până la 2 noaptea — nici un rock-and-roll l...

„ODIHNĂ”

732 nu trebuie uitat

D. Marcel Champeix, fost secretar de stat la ministerul de Interne al Franței, a dat la iveală, în sfârșit, adevăratele temeiuri ale operațiunilor din Algeria.

„Nu trebuie să uităm - a declarat d. Champeix - că 732 a fost înaintea de 1830” (n. r. - lucru, într-adevăr, imposibil de negat!...) „Țara noastră a fost invadată de arabi și țin să semnaliez că, acum câteva luni, pe cadavrul unui francez ucis la Bone (n. r. - în Algeria), era agățat un manifest al rebelilor care preciza că arabilii vor să-și refacă imperiul - un imperiu care va cuprinde desigur și câteva departamente ale Franței - indicând astfel intenția lor de a săvârși noi invazii.”

Slavă domnului, d. Champeix a venit în ultimul moment să deschidă ochii lumii asupra marelui pericol ce pindea Franța, și nu numai Franța. A devenit limpede acum că arabii (în special cei din Algeria, desigur pregătesc un nou 732, care, după cum a demonstrat în chip strălucit d. Champeix, a fost înaintea de 1830! Se explică acum și manevrele stăruitoare ale celor câteva milioane de algerieni care, de ani de zile, (mai precis, din 1830!) se tot opun ocupației franceze, cu singurul scop ca, odată scăpați de jugul colonial, să... invadeze Franța! În lumina acestor revelații providențiale, „operațiunile” franceze din Algeria dobândesc semnificații mărețe. E vorba de apărarea civilizației milenare a Europei! E vorba de o adevărată cruciadă pentru salvagardarea Franței, a Parisului, a Senei, a Turnului Eiffel, a cartierului Montmartre, a d-lui Champeix însuși etc. etc. direct amenințați de năprasnicele visuri imperialiste ale algerienilor!

Grație eroismului legendar al trupelor franceze din Algeria, primejdia e de pe acum împuținată cu vreo 500 000 de oameni, (bărbați, femei și copii) din spîta neimblinzitilor cuceritori care se pregătesc să anexeze Franța. Și această treabă eroică și glorioasă continuă. Ea trebuie să continue! O cer destinele bătrînei Europe, interesele bătrînei Franțe, o cere, în fine, bătrînul domn Champeix! Rușinea invaziei arabe de la 732 nu trebuie uitată! Crîncena uneltire a imperialismului algerian nu trebuie lertată! Ferocii năvălitori algerieni trebuie convinși să renunțe la visurile lor agresive prin masacrarea lor pînă la

CHESTIUNE DE PRESTIGIU

COLONIALISTUL: — E drept că plec, dar plec cu capul sus!

Desen de A. Lucaci

unul! E gîndul intim, justțiar, al d-lui Champeix și al altor cîțiva francezi animați de cea mai fierbîntă, forrestal-iană, dragoste de patrie!...

Nu e mai puțin adevărat însă că, deși 732 a fost înaintea lui 1830, 1957 urmează incontestabil după 1830. Și, cu toate că d-lui Champeix i se pare posibilă - pentru interesele demonstrației sale de cruciat - o întoarcere a lui 732, în lumina lui 1957, rămîne foarte puțin probabilă, grație lui 1848,

1917 și 1945, nu numai revenirea acestui îndepărtat 732, dar și persistența singeroasă, barbară, a acestui drag, neuitat 1830 al d-lui Champeix și al colonialismului francez.

Iată de ce sînt foarte multe șanse ca d. Champeix să poată adăuga în curînd șirului de date istorice franco-algeriene pe cea mai semnificativă și memorabilă, ultima, care ar putea fi chiar 1957 sau '58!...

GEO DUMITRESCU

Desen de Geta Brătescu

IN OCCIDENT

— Ar trebui să le plătești odată leafa!
MANAGERUL: — Nici nu mă gîndesc, în felul acesta îi antrenezi!

MIRCEA

Mac-Cormick din Magnatul laptelui
E supărat pe fiica
Prostia tinerei du
L-a scos în line a
Că fata prea să s
Mă rog, e foarte
Gîndește tatăl. E
Ca fetele de măr
Să se gîndească l
Dar cu condiția,
Să nu viseze la o
Aș fi cu totul de
Dacă-ar oisa pe
Nepotul marilor
(Nu e prea tinăr
Sau alt băiat de
Dar mi se pare
Ca fata laptelui b
- Comoara din C
Cum i se spune t
Să se lipească de

La 16 ani, mi-am
Un flirt romantic
Chiar c-un vâcar
(Vezi filmele lui
Romanțe, cavalca
Cite-un buchet m
Să-ncurajezi un n
E democratic și n
Dar flirtul nu ma
Cînd oăd că fetei
Ba chiar anume
C-am prins un ae

Altă secvență

Cu fața congestio
Mac-Cormick pli
Bea whisky pur
Dar ia o cruntă

Altă secvență

Interior suspect.
Vorbeste tare; e
Un altul grav, în
Ascultă răzimat
- Ascultă, Bobby,
Și-am strîns în m
Ți-am spus, sînt
Și țin morțis să
Nu sînt zgîrcit, p
La revedere și...

Zoeltul cow-boy
A fost recent „ac
Lopit în ceață de
Grozav de bine p

Final

Mac-Cormick din
Magnatul laptelui
Semnează-un cec
Dolari trei sute

Post-scriptum

Se demonstrează
Că plața nu e sc

IN LUMINA FAPTELOR

Impozite și blocuri

După cum a declarat recent Camera de Comerț a Statelor Unite, Eisenhower va putea fi considerat, fără îndoială, drept deținătorul tuturor recordurilor în materie de impozite, de la întemeierea Statelor Unite și până azi.

Intr-adevăr, în mai puțin de cinci ani și jumătate, administrația Eisenhower a încasat 373 miliarde de dolari impozite, în timp ce administrația Truman (în 7 ani și trei sferturi) a încasat numai 342,2 miliarde, având de finanțat în acest timp și războiul din Coreea.

De la George Washington și până la Franklin Roosevelt, inclusiv, totalul impozitelor percepute a fost de 2.441 miliarde.

E drept însă că nici un alt președinte din istoria Americii nu s-a preocupat să umple atâtea goluri (n. r. - adică „viduri”), să repare și să consolideze atâtea blocuri (n. r. - e vorba de NATO, SEATO, pactul de la Bagdad etc) ca actualul președinte !...

Inarmare... de dragul păcii...

Luind cuvântul la congresul partidului creștin-democrat, ținut de curând la Hamburg, cancelarul Adenauer s-a arătat un foarte original apărător al păcii.

El a făcut, fără să clipească, această declarație de o înaltă dezinvoltură logică :

„Dacă am hotărâ ca Bundeswehr-ul (n. r. - noua armată vest-germană) să nu primească arme atomice, nu numai că am compromite șansele negocierilor asupra dezarmării, dar chiar le-am nimici cu totul !”

Cu aceeași imperturbabilă seninătate logică, s-ar putea afirma, deopotrivă, că nedînd foc casei, compromiți, ba chiar nimicești cu totul, posibilitățile de a o stinge, sau, cu alte cuvinte, că funia îi evită spinzuratului riscurile de a cădea și a se lovi !...

Aliații lui Adenauer

După cum relatează acum revista americană „Newsweek”, la întîlnirea care a avut loc nu de mult, a miniștrilor de Externe ai blocului Nord-Atlantic, secretarul de stat John Foster Dulles a cerut participanților, în mod insistent, „să sprijine prin toate mijloacele posibile re alegerea cancelarului Adenauer.” (n. r. - După cum se știe, în toamna aceasta vor avea loc alegeri generale în Germania occidentală).

Argumentul fundamental al secretarului de stat a fost că „o armată vest-germană nu poate fi asigurată decît dacă Adenauer rămîne la putere”.

Nu e nici o îndoială că dorința d-lui Dulles, formulată fără înconjur, a obținut imediat puterea unui cuvînt de ordine în diferitele sucursale europene ale Departamentului de Stat. Ceea ce e straniu în toată povestea e însă

BOMBA „CURATĂ”

PSEUDO-SAVANȚII : — Oh, sir, acum e spălată foarte bine !...

Desen de Nell Cobar

faptul că în multe din țările atlantice se află la putere guverne social-democrate, care, pentru a sprijini pe cancelarul Adenauer, vor trebui să lupte împotriva opoziției sale, reprezentată, după cum se știe, de... partidul social-democrat al d-lui Ollenhauer!

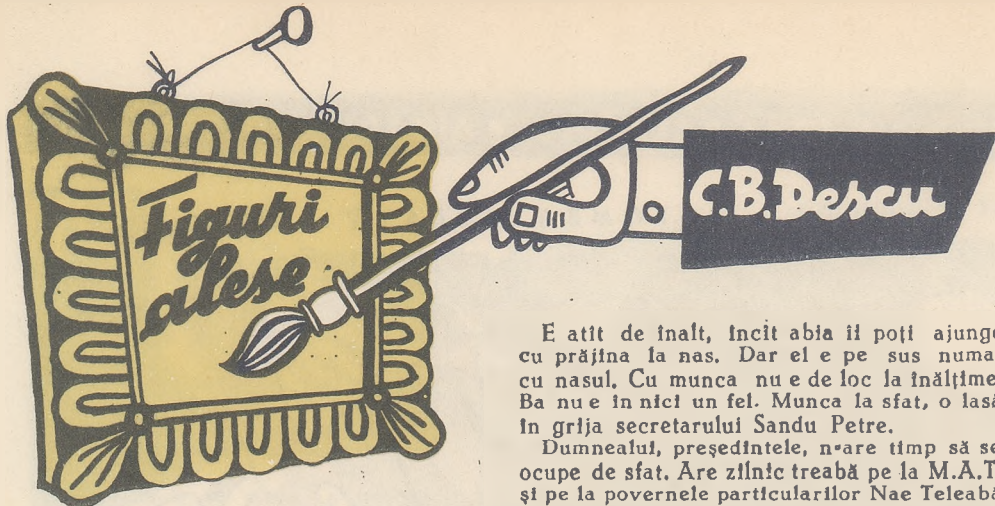
Nu e însă, firește, prima ocazie (și, probabil, nici ultima!) cînd această ciudată social-democrație occidentală, al cărei friu se află, cum se vede, în mișcările binecunoscutului părinte al „socialismului” de peste ocean, d. Dulles, face front comun cu cea mai agresivă și mai reacționară parte a capitalului imperialist...

Sînt deci încă destul „socialiști” occidentali cum ar fi de pildă d. Pinea și bineînțeles, însuși d. Spaak, faimosul lider al social-democrației belgiene, pe care, dată fiind și calitatea dumisale de secretar general al blocului NATO, d. Adenauer se poate sprijini, fără îndoială, cu deplină încredere...

— ...Ai înțeles mecanismul pieței comune, nu-i așa? Ei bine, te las atunci să plătești consumația !...

Desen de Es. caro
(Din „Libération”-Paris)

Oameni cu mobilă

Tovarășul Diaconescu Constantin e o figură. Tovarășul Antoniu Dumitru, altă figură.

Primul e director la B.D.H.I. (Baza de desfacere a hirtiei și imprimatelor) din Bacău, iar secundul este, tot acolo, contabil șef. Și amândoi au cumpărat de la Comlemn-Bacău mobilă în valoare de 6 000 de lei, plătiind-o prin... virament, adică cu banii întreprinderii ce conduc. Bineînțeles, mobilă au dus-o... acasă la dinșii.

Apoi, când a venit un fel de „inspecție” care a cocoloșit lucrurile, „pedepsindu-i” pe cei doi șefi să-și rețină ei înșiși din salariu, în rate, suma fraudată, - fără a propune vreunul for superior și darea lor în judecată - s-a constatat că mobilă de la domiciliile dinșilor e completă: are și scaune.

Adică cei doi șefi au acum scaune la domiciliu, iar când au făcut isprava n-au avut... scaun la cap.

Președintele din Titești

Președintele Statului popular al comunei Titești (raionul Rîmnicu-Vilcea), tovarășul Cojocaru Alexandru, e un om... mare: are doi metri înălțime.

E atât de înalt, încât abia îl poți ajunge cu prăjina la nas. Dar el e pe sus numai cu nasul. Cu munca nu e de loc la înălțime. Ba nu e în nici un fel. Munca la sfat, o lasă în grija secretarului Sandu Petre.

Dumnealui, președintele, n-are timp să se ocupe de sfat. Are zilnic treabă pe la M.A.T. și pe la povernele particularilor Nae Teleabă și Gigi Popescu, cărora le dă autorizații pe sprinceană pentru cazane de fabricat țuică și de unde lese amețit de... succese obținute în muncă.

Asemenea „succese” obține când sustrage folosinței trei hectare din izlaz, când a jută pe posesorii de pământ mult, ca Nicolae Vlădescu, să și-l îmbucătățească prin vînzări și când, împreună cu acesta din urmă, ca „președinte” al obștei, reușește să frîneze întemeierea unei întovărășiri agrozootehnice în comună.

Pentru asemenea succese, avem impresia că un cadru ca tov. președinte are nevoie de un succesor.

...Dînsul, rămînînd un cadru bun de pus în cadru.

Figuri cu locuințele

Niște interesante „figuri” face... comisia de repartizare a locuințelor administrate de „Întreprinderea Bunuri Comune Bilteni” (raionul Tîrgu Jiu, reg. Craiova).

Această comisie atribuie locuințele într-un mod foarte original.

Iată una din figurile pe care le face această comisie: ea consideră just ca tovarășul inginer-șef Vlădoi Dumitru să locuiască, împreună cu soția și un copil, într-o singură cameră, în blocul burlacilor, în vreme ce tovarășului Țepeniș Alexandru, șef

al secției reparații de la Transporturi-Foraj, i-a repartizat... un apartament, cu toate că avea deja locuință în Bilteni.

Altă figură: comisia admite ca șoferul Farcaș Ion să locuiască, împreună cu soția și o fiică în vîrstă de 20 de ani, într-o singură cameră în blocul burlacilor, - în vreme ce tovarășul inginer Baiavan, care e mutat de multe luni cu serviciul la București, deține în Colonia Bilteni... două apartamente (ocupate acum de părinții săi).

Această comisie, făcînd asemenea figuri, își face singură... portretul.

Achizitorul de la Strehala

Monea Gheorghe, achizitor la ORACA-Strehala (regiunea Craiova), este el însuși - pentru acest oficiu - o... achiziție rară.

E numai de doi ani achizitor la acest oficiu și a și izbutit, în atât de scurt timp, ca - din micile sale economii - să-și construiască în satul natal, Bolboși, o casă spațioasă, cu grajd și cu pățul, și să-și cumpere și niște frumusele terenuri, de la Anghelina Moț, de la Petre Crăete și de la alții.

El își realizează micile economii făcînd în orele libere niște afaceri personale cu banii statului. E foarte deștept: face, ca achizitor, contracte fictive pentru achiziționări de vite, dîndu-și lui însuși banii cu veniți pentru aceste contractări, iar cu banii obținuți cumpără vite gata crescute, pe care le predă la ORACA, lui rămînîndu-i „numai” ... diferențele de preț. În plus, de fiecare vită „predată”, primește bonuri pentru mărfuri din comerțul de întîmpinare, cu care „cumpără”... țigla, pe care o vinde apoi locuitorilor din comună cu doi lei bucata.

Bineînțeles nu neglijează nici „schimbul între sat și oraș”: imediat ce agonisește mai multe bancnote mici, de 5, de 10 și de 25 de lei, dă fuga cu ele la oraș și le... schimbă în bancnote de o sută.

Nu mai cine e mai mare peste ORACA-Strehala nu se gîndește să-... schimbe și pe el. (După materiale de la corespondenți)

LA O EXPOZIȚIE DE CARICATURI

— Toate ca toate, dar asta mi se pare exagerată...

Desen de Pavel Ilieș

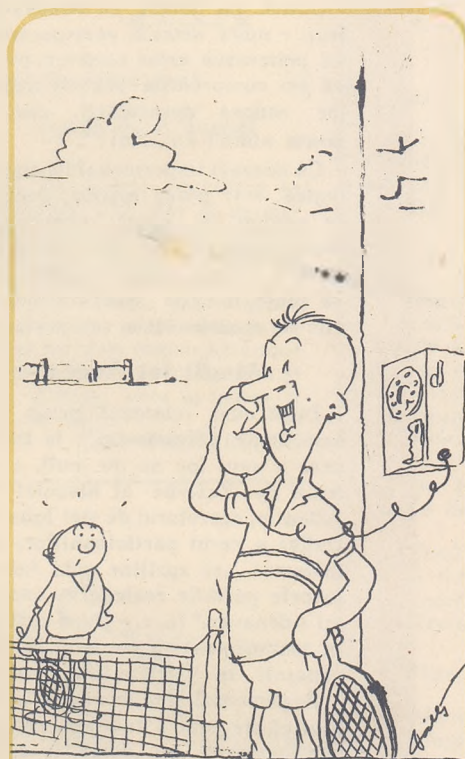
ANIBAL LUXANDREA

Modestie

Se stîrnise, într-o zi de vară,
O miniatură de ciclon,
Un vîrtej de praf autohton
De pe tînsul unui drum de țară.

Dar din norul alb și-noolburat,
Avîntat în trombă către cer,
Se desprinsese un fir de praf stingher
Și pluti departe, izolat.

Rătăcind hai-hui și amețit
De-nălțimea-n care-l duse vîntul,
Micul fir de praf prioi pămîntul.
Vezi, acum mai ai un satelit!

— Alo, Popescule, să nu mă dați absent, că eu sînt pe teren...

Desen de Pall

SE
CONSTATĂ
CĂ...

URZICA AJUTĂ

Sala cinematografului Săcueni Oradea era murdară și cu tavanul stricat.

Cittorul nostru, tovarășul Nețu Pulcea, ne scrie că - în urma sezisării făcute de „Urzica” forului superior respectiv - sala a fost reparată și zugrăvită.

Renovat, cinematograful arată cum... ca'n filme.

* * *

S. M. T. Niculești Iianu și G. A. S. Pavel Tcacenco (raionul Călmățui, regiunea Galați) nu-și prea îngrijeau utilajele agricole, lăsându-le, pe unele, în părăsire, pe ogoare și pe drumuri.

Sezisat de „Urzica” asupra acestor lucruri, sfatul popular rațional răspunde că „s-a luat măsuri de către conducerea acestor unități” ca aceste mașini să fie adunate de pe unde se află - și să fie folosite.

Bine că știm. Cînd responsabilii numitelor S. M. T. și G. A. S. vor uita să-și încaseze salariile, să le aducem tot noi aminte.

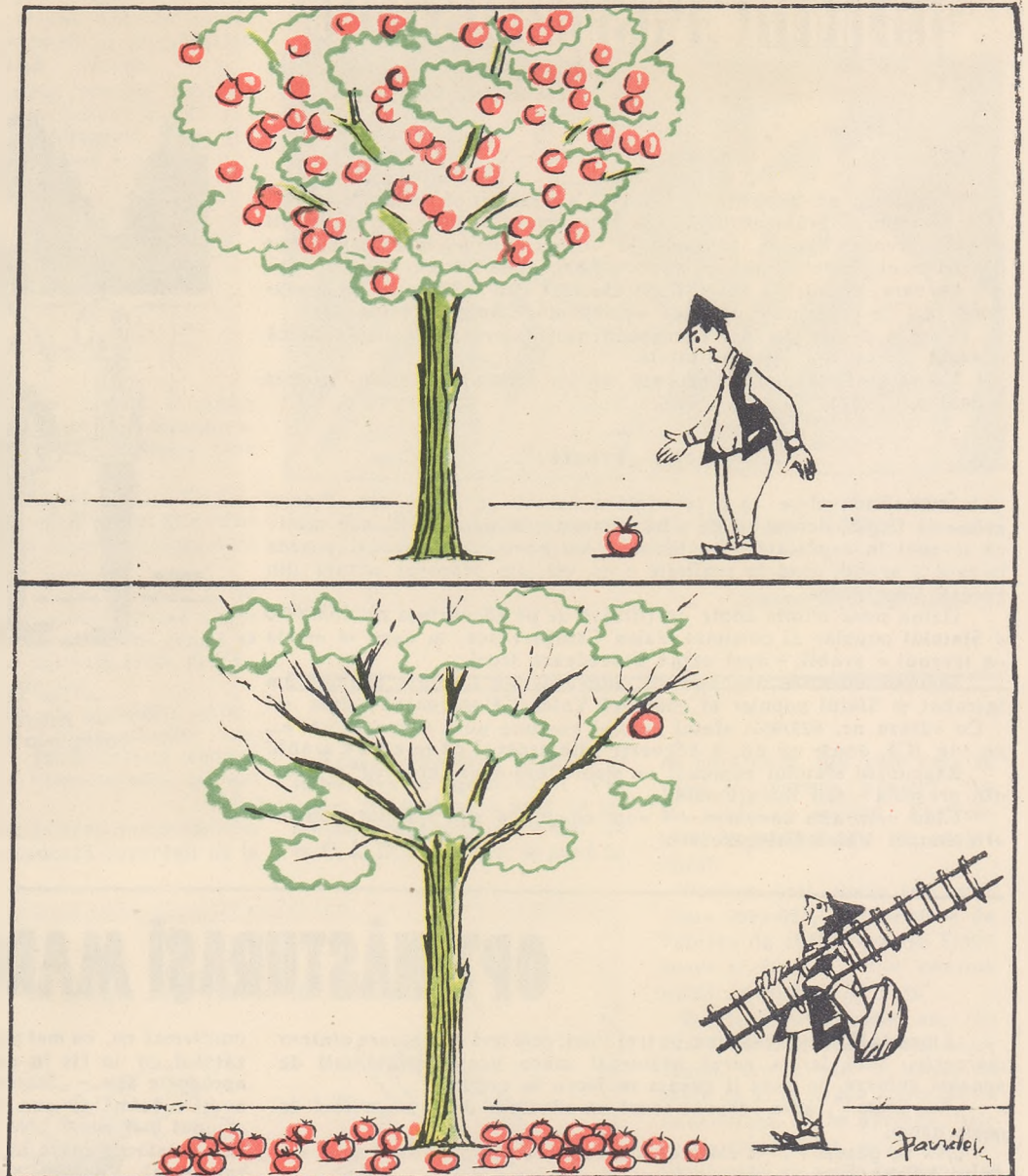
URZICA N-A AJUTAT

„Urzica” n-a reușit să ajute la... aritmetică pe tovarășii de la biroul de sezisări „Centrocoop”.

Cu adresa nr. 5028 din 13 aprilie 1957, „Urzica” a sezisat „Centrocoop”-ul asupra unor grave neglijențe și abateri la care s-a dat U.R.C.C. Horezu (regiunea Pitești) în dauna „Agevacoop”-ului Caracal (regiunea Călărași) prin neexecutarea repartiției nr. 150630/957 a „Centrocoop”-ului pentru zece tone de mere.

Nici numeroasele noastre reventri telefonice n-au izbutit să-l învețe... aritmetică pe tovarășii de la biroul de sezisări „Centrocoop”. Termenii în care sînt obligați să răspundă unei sezisări e de patru săptămîni (adică $7+7+7+7=28$ de zile), dar tovarășii de la acest birou calculează: $7+7+7+7=120$ de zile, ba nici chiar după trecerea acestor 120 de zile nu ne-au răspuns.

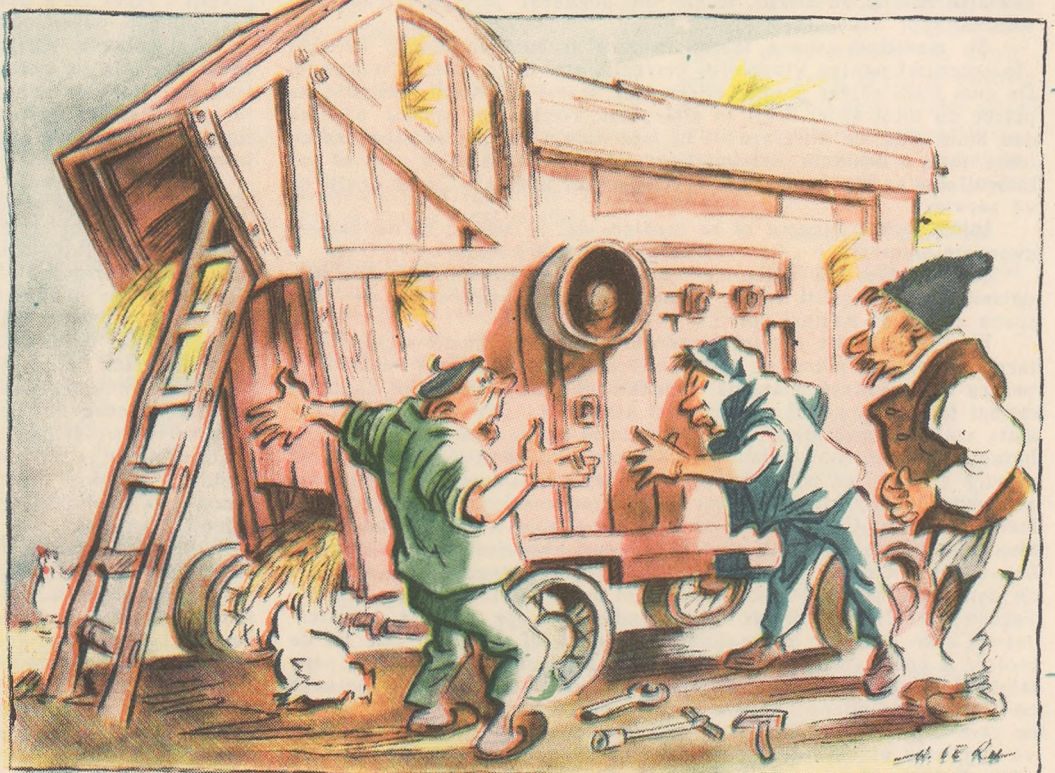
În repartiția cu pricina e vorba de zece tone de mere pe care U.R.C.C. Horezu nu le-a furnizat. Probabil că biroul de sezisări „Centrocoop” are de gînd să ne răspundă cînd va face U.R.C.C. Horezu... mere și răchîta micșunele.

„OPERATIVITATE”

Desen de H. Leru

Dregătirea profesională a unor mecanici e foarte slabă

— Noul mecanic a intrat în batoză să caute defectul și s-a rătăcit!

poftim răspunsuri!

Răspuns... naval

Cu adresa nr. 4862 din aprilie 1957 am sesizat direcția „Navrom” (din Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor) că locuitorii din Cernavodă, Rasova, Mirleanu și Oltina (porturi la Dunăre) simt nevoia unei curse zilnice de vapor Cernavodă-Oltina.

La care, cu adresa nr. 331.276 din mai, 1957, „Navrom” ne-a răspuns că... în programul de vară va introduce această cursă.

Vara e pe sfârșite, iar corespondentul nostru ne înștiințează că această cursă n-a fost înființată.

Va să zică răspunsul pe care ni l-a trimis „Navrom” a fost numai o... cursă.

Scuzați: „Eroare!”

Semnalându-ne-se că o salariată a uzinei „1 Mai” din Ploești primește ilegal, de un an de zile, compensație de cartelă, sub motiv că terenul în suprașată de o jumătate de hectar pe care îl posedă la țară e arabil, când în realitate e cu vie, am reproșat uzinei din Ploești ilegalitatea.

Uzina ne-a trimis copie certificată de pe adeverința nr. 1535/956 a Sfatului popular al comunei Valea Călugărească, în care se atestă că terenul e arabil, - deci uzina procedează legal.

Semnalându-ne-se din nou că adevărul nu e totuși acesta, am întrebat și Sfatul popular al comunei Valea Călugărească: cum e?

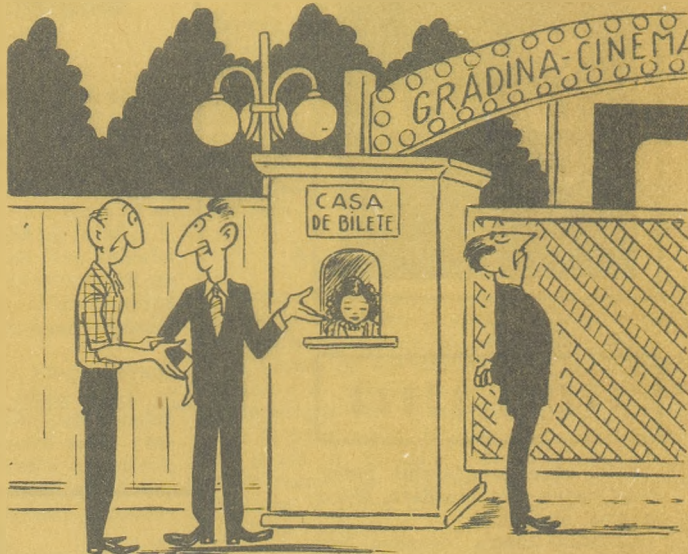
Cu adresa nr. 427/957, sfatul acestei comune ne-a răspuns că e... cu vie. (Că, acum un an, a adevărit „din eroare” că terenul e arabil)

Răspunsul sfatului comunal nu spune însă dacă „eroarea” a fost... din greșală - sau intenționată.

Cind vom afla adevărul, îl vom comunica și... Sfatului popular al comunei Valea Călugărească.

La unele grădini-cinema, toate locurile se vind pe preț de categoria I.

COMPENSAȚIE

— Tot ce au e de categoria I.
— Afară de administrația unității, care e de categoria a șaptea!

Desen de Fred Ghenădescu

OPT NĂSTURĂȘI MARO

„Lipsește!” mi-au răspuns, pe trei voci, cele trei vânzătoare dintr-o mercurie, când le-am cerut năsturași maro pentru pantalonii de aceeași culoare, pe care îi aveam în lucru la croitor.

„Nu avem!”, mi-a răspuns scurt un vânzător de la magazinul de peste drum.

„Nu se găsește!”, - a clătinat din cap responsabilul unui magazin de pe bulevard.

Incepusem să mă infurii. Nu mă necăjea atât absența năsturașilor, cât răspunsurile laconice ale vânzătorilor: „Lipsește!”, „Nu avem!”, „Nu se găsește!”, cuvinte reci și tăioase ca lama unui cuțit inoxidabil. Asta e vocabularul unui vânzător modern, care vrea să-și îndeplinească misiunea încredințată de societate? Un vânzător cu simț civic, chiar dacă nu are articolul pe care îl cauți, trebuie să fie amabil, cald, să se intereseze ce nevoi ai, să te sfătuiască asupra calității, culorii, în sfârșit, să fie un adevărat prieten al cumpărătorului.

Și, meditănd asupra felului în care trebuia întocmită broșura „Instrucțiuni pentru vânzătorul perfect”, am intrat într-o mercurie. De cum le-am călcat pragul, mi-am dat seama că aici lucrurile se petrec cu totul altfel decât în altă parte. Nici n-am apucat bine să dau bună ziua, că mi-a apărut în față un vânzător, care, zimbând cu toată fața, a desfăcut orizontal brațele, de parcă ar fi vrut să mă îmbrățișeze: „Fiți bine veniți în magazinul nostru! Cu ce doriți să vă servim?”

Înima mea a început să se încălzească. În sfârșit, un om care-și cunoaște meseria: - „Aș vrea să cumpăr opt nasturi!”

„Cu plăcere, cu plăcere!” - exclamă vânzătorul. Vă dăm opt, optzeci, opt sute. Citiți doriți. Numai să aveți bunăvoința de a-mi spune ce fel de nasturi doriți!”

Binecuvântat fie serviciul cadrelor care te-a numit aici! Apoi, tare: „Năsturași maro, ca ăștia de la manșeta halnei”, și l-am arătat, pentru documentare, manșeta. Vânzătorul m-a privit cu zîmbetul mamei față de pruncul ce și-a udat scutecele: „Nu vă supărați, dar ăștia sint năsturași gri!” „Adevărat, zic, ăștia, sint gri, fiindcă și haina e gri. Mie îmi trebuie din ăștia, maro, pentru pantalonii”. O privire scrutătoare la pantalonii pe care-i purtam și fața zîmbitoare a devenit îngrijorată ca a unei mame când copilășul își introduce o fasole în nas: „Cum? Doriți să asortați năsturași maro la pantalonii bleumarin?” Doamne, mă gândesc, de ce-l chinuiesc pe omul acesta bun ca plina caldă? Și repede, ca să repar greșeala: „Nu e vorba de pantalonii pe care-i port, ci de cel de la croitor, care-s maro”. Fața vânzătorului reflecta acum indignarea pe care a manifestat-o Cezar în fața pumnalului asasin al lui Brutus: „Ce fel de croitor e acela care-și trimite clienții să-și cumpere nasturi de pantalonii?” Căutam să-l apăr, timid, pe croitor: „Vedeți, îmi lucrează cu „furniturile clientului”. De altfel e un croitor foarte bun. Haina pe care o port e lucrată tot de el și sint foarte mulțumit”. „O clipă, vă rog, zise vânzătorul țesând de după tețghea și apropiindu-se de mine. Pofțiți, vă rog, mai la lumină”. M-a tras în fața ușii. „Întoarceți-vă cu spatele spre ușă”. A examinat atent spatele halnei pe care o purtam. „Și ziceți că sinteți mulțumit de haină?” - „Da”,

confirmai eu, cu mai puțină siguranță în glas. „Ha-ha-ha”, hohoti vânzătorul, cu un ris în care am simțit însă dragostea omului pentru aproapele său. - „Sinteți mulțumit, fiindcă sinteți cumsecade, fiindcă aveți o inimă de aur, care n-a luat în seamă că un umăr e mai jos și unul mai sus!” „Nu se poate, am sărit eu. Aș fi remarcat. Port haina asta de peste un an”. - „Nu se poate, se zbuclumă vânzătorul. Bine! Vă rog să vă urcați pe scaunul ăsta și vom avea do-vada”. N-am avut altceva de făcut decât să mă urc. „Tovarășă casieră!” - strigă el apoi - în timp ce eu incremenisem cocoțat pe scaun - vino te rog și privește! Așa! Acum spune - e umărul sting mai ridicat, ori ba?” Casiera a închis un ochi, privind cu ce-lălăit ca un campion de tir. Apoi se pronunță: „Ba mie-mi face impresia că cel drept e mai ridicat”. „Așa e! a strigat vânzătorul - tovarășa casieră are ochi mai buni ca ai mei. Amindoi umerii sint greșiți”. Apoi mi-a dat mina curtenitor, ca un dansator de cadrul: „Mulțumesc, puteți cobori!”

Am coborît, sprînjindu-mă de gentilul vânzător și mormăind incurcat: „Ca să vezi cum nimeni n-a remarcat pînă acum. În sfârșit, l-am dat ștufa de pantalonii să mi-o lucreze. N-am ce face. Aș putea să capăt cei opt năsturași?” - „Cum? s-a congestionat iar vânzătorul. Croitorul v-a spus să aduceți numai opt năsturași? Și pentru bretele?”

„Nu! Nu e nevoie de mai mult. Nu port bretele, port curea!” Vânzătorul deveni palid ca o clipercă crescută în pivniță:

„Cum, nu purtați bretele? Bine, dar sinteți propriul dumnea-voastră călău. Ați văzut vreodată stomacul unui om care poartă curea și nu bretele?” Scoase cu mișcări febrile un creion pix din buzunar și, pe o bucată de hirtie de ambalaj, execută rapid un desen. Apoi îmi puse hirtia sub nas: „Știți ce reprezintă asta?” Am examinat desenul de pe hirtie. - „Pare să fie conturul, celor două Americi”, zic. „Vă înșelați, stimate client, este chiar forma stomacului dumnea-voastră” - strigă triumfător vânzătorul. Mă uitam îngrozit la ceea ce îmi părea mie Istmul de Panama. „Da, da, zise vânzătorul, urmărindu-mi privirea - așa v-ați strangulat stomacul purtînd curea și nu bretele”. În fața dezastrului, am luat o hotărîre rapidă. Vol purta bretele. „Citiți năsturași trebuie pentru bretele?” „Încă șase năsturași, exclamă vânzătorul. Cu încă șase năsturași vă salvați sănătatea.”

„Perfect. Atunci, dați-mi patrușprezece năsturași maro pentru pantalonii”. Pe fața vânzătorului apăr o mască a durerii și a suferinței nemărginite. „Năsturași maro? Din ăștia n-avem! Să vă dau însă o pereche de bretele clasa întâi!” „Cum? N-ai nasturi maro, am explodat eu. Și-atunci, ce mă ții atîta vreme și nu-mi spui de la început? Asta-i comportare de vânzător? Un vânzător trebuie să fie scurt: „avem”, sau „n-avem”, nu să răpească timpul clienților!”

Am ieșit trîntind ușa. Pe stradă, reflectam: sint nedrept. Cînd mi s-a răspuns scurt, m-am supărat, iar cînd un vânzător a fost amabil și și-a dat atîta interes, iar m-am supărat. În fond, ce vreau? Așa e? Ce vreau? Nu vreau nimic. Vreau opt năsturași maro.

RADU STĂNESCU

DRAGĂ URZICO,

Îți scriu ție, pentru că adresa detectivului Sherlock Holmes n-o cunosc. Aș avea nevoie de un mare detectiv, să dezlege un mare mister.

Privește cu atenție cartea poștală ilustrată pe care ți-o anexează. N-o publică, ține-o ca document, dar privește-o cu atenție.

Pe ea se văd, clare, trei ștampile postale. Pe o ștampilă se citește: „Predeal, 21 septembrie 1950”, pe alta: „București 22 septembrie 1950”, iar pe cea a treia: „București, 16 mai 1957”.

Eu, dragă Urzico, consider foarte normal ca o scrisoare ce mi-a fost trimisă din Predeal în 1950 s-o primesc la domiciliul meu din București, după... șapte ani.

Numai acest mare mister nu-l pot dezlega, cum a putut această scrisoare ca distanța de 160 de kilometri, câtă sînt de la Predeal pînă la poșta din București, s-o parcurgă într-o singură zi (de la 21 la 22 septembrie 1950), iar distanța de numai cîteva sute de metri, câtă sînt de la poșta din București pînă la domiciliul meu din București, n-a putut s-o parcurgă decît în șapte ani?

Acest mare mister, dezleagă-l tu, dragă Urzico, împreună cu Sherlock Holmes și cu... tovarășii de la poșta.

Aneta Donea

Intrarea Păun Vasile nr. 5
București

DRAGĂ URZICO,

Distrează-te puțin și tu, că eu m-am amuzat destul.

Citește ziarul „Agricultura nouă” nr. 316, care - între altele - publică două fotografii, însoțite de un text.

Textul vorbește despre copiii muncitorilor agricoli de la Gospodăria de Stat Satu Mare care au un cămin de zi în comuna Odoreu din apropierea orașului. Dar, mai departe, textul spune: „In fiecare dimineață copiii sînt aduși la căminul de zi cu o cursă specială a tramvaiului, așa cum se vede în fotografie.”

Iar una din fotografii înfățișează, într-adevăr, un vagon de tramvai, fotografiat destul în... redacția ziarului.

Deoarece, în toată regiunea

Baia Mare, în care se află orașul Satu Mare cu gospodăria sa agricolă și comuna Odoreu cu căminul de copii al gospodăriei, nu există... tramvai.

Dar există, precum vezi, la ziarul „Agricultura nouă” redactori și fotografi care lucrează... alurea n tramvai.

Mureșan Ion
G. A. S. Satu Mare
Secția Odoreu

URZICO,

Nuntă fără lăutari se poate, dar... birocrațiile fără caraghioslicuri nu. Am constatat personal.

M-am însurat recent. Simplu: la oficiul stării civile, fără tămălaș, fără mare petrecere, fără muzică.

Dar, la cîtăva vreme, ce să vezi? - primesc o adresă ștampilată, prin care sînt somat să plătesc o anumită sumă, drept... taxă de muzică.

Somața are următorul antet: „Uniunea compozitorilor din R. P. R., - Inspectoratul central Sibiu - Inspectoratul rațional Mediaș”.

Și pînă la urmă m-am lămurit cum procedează tovarășii de la

— Mie îmi plac caricaturile! Ne fac să rîdem!
— Și de ce e nevoie să rîdem?!?

Desen de Luigi Luigi

Această librărie, cînd i se îmbolnăvește gestionarul Vecony, stă închisă o lună și jumătate, pentru că tovarășii de la C. L. D. C., în loc să pună în

de chibrituri, din cele care se vînd în comuna noastră. Nu le... tipări în revistă. Păstrează-le în muzeul tău de curiozități.

Precum vezi, toate trei sînt „Stas 2627-55”, sînt produse de Fabrica de chibrituri din Timișoara și fiecare cutie conține exact „minimum 38 bețe”.

Bețele dintr-o cutie am încercat să le aprind eu, dar n-am reușit. Au pilpuit o leacă, în semn că ar avea ele însele multă bunăvoință să se aprindă, dar n-au izbutit să dea flacăra. Explicabil: au multă bunăvoință, dar n-au destul... fosfor.

Va să zică, bețele dintr-o cutie n-am reușit să le aprind eu, iar bețele din celelalte două cutii nu vei izbuti tu. Deci această problemă e rezolvată.

Dar mai e o problemă. Pe această trebuie s-o rezolve tovarășii de la fabrica din Timișoara. Ei trebuie să fie, pe viitor, mult mai atenți cînd fabrică chibrituri. Deoarece am impresia că, atunci cînd niște chibrituri nu se aprind, se... ard cei ce le fabrică.

Barbu Octavian

comuna Zău de Cîmpie
regiunea Cluj

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:

Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

URZICUȚO,

Primește, ca o atenție din
parțea mea, alăturatele trei cutii

In atenția unor fabrici de conserve

— Facem schimb de locuință?

Desen de Șerban

acest „Inspectorat rațional”. La sfîrșitul fiecărei luni, ei copiază din registrele oficiilor de stare civilă ale comunelor din raion, numele ultimilor căsătoriti, și le adresează, tuturor, somații să plătească... taxă de muzică. Dacă se nimerește să fi făcut vreunul nuntă cu muzică, bine, dacă nu, salutare.

Acest procedeu, dragă Urzico, trebuie... taxat așa cum merită, - iar celor care îl practică, fă-le tu niște... muzică.

Victor Vlorel Crăciun
Colonia „21 Decembrie”
Copșa Mică

URZICO DRAGĂ,

Spune-le tovarășilor de la C. L. D. C. (Centrul de librării și difuzare a cărții) cu sediul în Satu Mare, să schimbe numele librăriei din comuna Borșa, raionul Vișeu.

acest timp alt gestionar la librărie, pun... lacăt la ușă.

Urmarea: copiii de școală, instituțiile și întreprinderile din această localitate trebuie să umble 20 de kilometri, pînă la Vișeu de Sus, ca să-și procure articolele de librărie (cărți, caiete, cerneală, creioane) de care au nevoie.

Și atunci, dacă tovarășii de la C. L. D. C. Satu Mare nu vor sau nu se pricepe să rezolve cum trebuie problema acestei librării, - cel puțin să-și schimbe numele: din „Librăria Noastră” în „Librăria Nimănuț”.

Servus!

Ilk Iosif
Vișeu de Sus
regiunea Baia Mare

Uneori mașinilor aduse pentru reparații
li se sustrag piese bune, ce pot fi apoi
găsite pe piața particulară

Desen de H. Leru

— Oare am luat totul ? Să nu fi uitat ceva, că doar a fost adusă pentru reparație generală !